

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Giảng Tại Niệm Phật Đường Chánh Giác

Perth, ngày 5 tháng 2, năm 1983

Niệm Phật Đường Chánh Giác

Perth, ngày 5 tháng 2, năm 1983

Thưa các bạn,

Hôm nay là buổi chúng ta đồng thiên chung để tìm phần thanh điện, giải tỏa trực điện của chúng ta. Chúng tôi từ Canada đến đây, trên đường diễn thuyết và đồng thiên với tất cả bạn đạo trên thế giới. Các bạn đạo từ Canada Montreal cũng đã nhắn gửi tình thương tới các bạn đạo khắp năm châu kể cả Pháp, Réunion, Bangkok, và Sydney, Melbourne.

Mọi người đều gửi lời đến thăm các bạn đạo của chúng ta và ước mong mọi người sẽ tự thức giác trong chu trình tu học hiện tại. Tiếp tục trì chí học nhẫn học hòa, tu tâm dưỡng tánh, tiến hóa trong đà tiến sẵn có của chính chúng ta, trên con đường thức tâm tự nguyện

khai triển cho đến vô cùng. Đó là ý nguyện của mọi hành giả Vô Vi, phải vun bồi ý chí để thực hành, đạt tới không-không gian và không thời gian, nhiên hậu chúng ta mới được nhập vào Hư Không Đại Định, để có một sự quyết định rõ rệt cuối cùng của mọi tâm linh trên đường tu học.

Ý chí của chúng ta vô cùng sống động và lúc nào cũng giữ phần thanh tịnh, học nhẫn học hòa trong chu trình tiến hóa, để mở tâm cho ta và ảnh hưởng những người xung quanh của chính chúng ta. Chúng ta cần người thức giác để hành tiến, không cần những người phá hoại và đem lại chuyện hư ảo bất chánh và lôi cuốn tâm thức sáng suốt của chính chúng ta, đâm ra tạo cảnh bơ vơ trên trường đời hiện tại. Cho nên mọi người chúng ta phải chọn một con đường chánh giác.

Hôm nay tôi gửi đến các bạn bài thơ,

Chánh Giác

Duyên lành tái ngộ Phật Trời ban

Huynh đệ đồng hành cảm giác an

Học hỏi tham Thiên lòng cảm mến

Sửa mình tiến hóa xét vui bàn.

Vui bàn nguyên lý trấn an

Thực hành chơn giác tự bàn tự tu

Hồn đang giam hãm trong tù

Không lo tu sửa tạo mù tạo mê

Phật hòa các giới khen chê

Chờ tâm thức giác hướng về Hư Không

Thực hành xây dựng góp công

Một lòng một dạ chuyển vòng thức tâm

*Lý Trời siêu diệu thâm thâm
Phật ban tâm đạo giải lâm giải mê
Thực hành tâm đạo hướng về
Siêu nhiên bất diệt hương quê của hồn
Vạn linh tiến hóa sanh tồn
Quy y chơn pháp Vía Hồn đạt minh
Nằm trong nguyên lý chơn tình
Sanh trụ hoại diệt cảm minh Đạo Đời
Tu cho đạt pháp hợp thời
Nguy cơ biến mất, Phật Trời ân ban
Quân bình tâm thức tạo an
Siêu nhiên tâm đạo tự bàn tự tu
Chẳng còn động loạn khờ ngu*

Huyền vi tâm thức trùng tu Thiên Đàng.

Kính bái,

Lương sĩ Hằng.

“*Duyên lành tái ngộ Phật Trời ban*”: ngày hôm nay huynh đệ khắp năm châu, trong duy thức sống động chúng ta đã có cơ hội được tái ngộ, đó là Bề Trên đã sắp đặt cho chúng ta. Qua biết bao nhiêu nguy biến, nhưng mà ngày nay chúng ta cũng tái ngộ và tâm thức của chúng ta ứng cảm con đường xây dựng tiến hóa vô cùng.

“*Huynh đệ đồng hành cảm giác an*”: mọi người đã trong một thức, giao cảm trong chu trình tiến hóa. Chúng ta cảm thấy chính dũng chí của chúng ta có thể hành triển và tạo an trong tâm hồn của chính mọi cá nhân.

“*Học hỏi tham thiên lòng cảm mến*”: chúng ta học hỏi và chúng ta quán thông thì đó là nguyên lý của Thiên giác, lòng chúng ta cảm mến thương yêu huynh đệ khắp năm châu.

“*Sửa mình tiến hóa xét vui bàn*”: chúng ta có quyền sửa từ ô trược đi tới sự thanh tịnh sáng suốt; từ sự sai trái trở về với chơn chánh, chánh giác. Chúng ta xét lại càng ngày càng hớn hở trong tâm thức, thấy chúng ta có khả năng tiến hóa, có khả năng xây dựng cho tâm linh chính chúng ta. Cho nên chúng ta càng ngày càng sáng suốt, càng minh định và rõ rệt con đường tu học phải tu bằng cách nào mới xứng đáng.

Đó, thì làm thế nào mới kêu bằng xứng đáng? Làm thế nào mới gọi là chánh giác? Thì chúng ta phải hành chúng ta mới thấy: chánh là gì? Chúng ta có tà có chơn, chứ không phải phê phán ngoại cảnh là tà và chính

chúng ta tà mà không hay! Chúng ta có tà, có chơn, làm sao xây dựng phần tà của ta trở nên chơn mới là đúng; còn chúng ta chỉ có mê muội và phê phán thiên hạ là tà, mà chính chúng ta tà không hay! Đau khổ vô cùng, lầm than vô cùng! Thiếu sáng suốt và không biết sử dụng sự sáng suốt sẵn có của chính mình. Chúng ta đã giữ phần thức trong tâm và sự quyết định tối hậu là chính ta mà thôi. Cho nên mọi người chúng ta phải hiểu rõ.

Cho nên ngày hôm nay chúng ta lại có cơ hội, có duyên lành tương ngộ để đàm luận về đạo pháp dẫn tiến tâm linh mà chúng ta đã tự khuyến khích rằng: chính tôi là người trách nhiệm và tôi phải hành, nếu tôi không hành chẳng ai hành giùm tôi. Chúng ta càng nghiên cứu, càng ngẫm nghĩ, càng thám thía con đường siêu diệu, con đường siêu nhiên của Trời Phật đã ân ban cho chúng ta, và chính chúng ta trì trệ trong sự lầm

than tạm bợ của cảnh đời và đâm ra thực hiện mê chấp mà thôi!

“*Vui bàn nguyên lý trần an, thực hành chơn giác tự bàn tự tu*”: chúng ta vui bàn, chúng ta ngồi chung với nhau để tìm một lối thoát, tìm ra cái nguyên lý để trần an, để thấy rõ con đường chúng ta phải tiến thì đâu có gì đáng trách, đâu có gì đáng mê, đâu có gì đáng phê phán?! Chúng ta chỉ tiến tới và vượt qua mọi trở ngại hiện hành, từ trong tâm thức cho đến thể hiện trước mắt của chúng ta.

Thực hành chơn giác tự bàn tự tu: chúng ta thấy con đường phải làm, cái này nó thích hợp, đúng thì chúng ta làm; hữu ích cho chúng ta thì chúng ta cứ làm. Khi hữu ích cho chúng ta là sẽ có sự hữu ích công hiến cho tất cả chúng sanh, và tự bàn tự tu. Chúng ta tìm con đường chánh giác để sửa mình

và tiến hóa.

“*Hồn đang giam hãm trong tù, không lo tu sửa tạo mù tạo mê*”: cái Hồn của chúng ta hiện tại biết chúng ta có âm thanh, có lời nói, có sự dũng chí để đối phó với mọi sự kích động và phản động từ bên ngoài đem đến. Đó là chúng ta có phần Hồn sáng suốt, đang giam hãm trong tù, trong thể xác eo hẹp; không toại nguyện, không lý tưởng thì chúng ta mới thấy rõ rằng: chúng ta là phần Hồn, một tội Hồn chưa hoàn tất tại thế, và chúng ta nguyện phải hoàn tất để thoát ly cái cảnh trần tục phù sanh này và để tiến tới một cảnh sống động vui đẹp và khai mở tâm trí cho chính chúng ta.

Nếu mà chúng ta không lo tu sửa thì tạo mù tạo mê. Chúng ta cứ bảo vệ, bảo vệ, thét rồi chúng ta chỉ đứng đó mà thôi, không tiến hóa được! Chúng ta khai triển và chúng ta phải thức giác, chúng ta phải hòa tiến trong

du dương sống động của tâm thức của chúng ta, trong mọi sự nhẹ nhàng. Quy y chơn pháp để đi về đến nơi bến giác sẵn có đang chờ đón chúng ta và đã dọn một cảnh vinh quang để cho chúng ta có cơ hội hội ngộ.

“Phật hòa các giới khen chê, chờ tâm thức giác hướng về Hư Không”. Phật luôn luôn chờ những tâm linh thức giác và Phật hòa với các giới khen chê; khen Ngài cũng được, mà chê Ngài cũng được, nhưng mà chỉ có hành. Đó, nếu mà chúng ta không hành thì chúng ta giữ khen chê, thì có phải là chúng ta kẹt trong hai cái nguyên lý của khen chê là không có tiến hóa? Mà chúng ta trở về với trung dung để nhận xét sự khen chê thì chúng ta mới thấy chơn tà rõ rệt.

“Chờ tâm thức giác hướng về Hư Không”: chờ cái chơn tâm của chúng ta thức giác rồi chúng ta mới hướng về Hư Không thì chúng ta sẽ được thường độ, chúng ta

mới nhận rõ hào quang vô cùng của chư Phật đang ân chiếu cho chúng ta.

“Lý Trời siêu diệu thậm thâm, Phật ban tâm đạo giải lâm giải mê”. Lý Trời siêu diệu thậm thâm: chúng ta thấy cả Càn Khôn Vũ Trụ vĩ đại, thậm thâm tiến hóa vô cùng. Ngày nay khoa học đã chứng minh cho chúng ta: tìm được việc này, rồi ngày mai sẽ tìm được việc khác, và mấy bao nhiêu năm nay cứ tìm tới mãi, tìm tới mãi, kết hợp mãi, kết hợp mãi để tìm rõ. Lần lượt mới hiểu cái sự cấu trúc siêu nhiên mà có, thì lúc đó mới đạt tới siêu văn minh ở tương lai.

“Phật ban tâm đạo giải lâm giải mê”: Phật cho chúng ta một lực lượng sáng suốt quân bình trong nội tâm của chúng ta để chúng ta giải sự lầm lạc và sự mê loạn của chính tâm hồn của chính chúng ta tăm tối.

“Thực hành Tâm Đạo hướng về, siêu nhiên bất diệt”

hương quê của Hôn”. Chúng ta thực hành Tâm Đạo để hướng về, hướng về sự siêu nhiên bất diệt, đời đời bất diệt. Chúng ta từ đó đến đây, rồi chúng ta phải trở về đó mới là đúng hơn. Đó là hương quê của phần Hôn của mọi tâm linh, mọi hành giả trong cuộc hành hương hiện tại.

“Vạn linh tiến hóa sanh tồn, quy y chơn pháp Vía Hôn đạt minh”. Vạn linh tiến hóa sanh tồn: tất cả vạn linh từ cây cỏ, sạn cát cũng vẫn có sự sanh tồn tiến hóa của chính nó, đó là sự cứu rỗi cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban.

Quy y chơn pháp mà Vía Hôn đạt minh: chúng ta thấy rằng phải trở về một đường lối chánh giác thì lúc đó Vía Hôn của chúng ta mới thấy rõ rằng chúng ta từ đâu đến đây, rồi sẽ về đâu?

“Nằm trong nguyên lý chơn tình, sanh trụ hoại diệt

cảm minh đạo đời”: chúng ta nằm trong cái nguyên lý chơn tình, không có thay đổi, đó là chơn lý trong cái định luật phải qua. Những cơn thử thách là: sanh ra, trụ trong một cái hình thể, rồi đi tới cái chỗ hoại diệt, lúc đó chúng ta mới cảm minh đạo là gì? đời là gì? mới hiểu rõ luật quân bình.

“Tu cho đạt pháp hợp thời, nguy cơ biến mất Phật Trời ân ban”: chúng ta phải tu cho đạt pháp, tu cho đến nơi đến chốn; phải đúng lúc, lúc nào chúng ta cũng bước vào Điện giới và sử dụng hợp thời. Không còn sự mê chấp và không còn cái sự tạm bợ và không khai triển nổi. Nhưng mà chúng ta thấy rõ chúng ta từ vô cùng giáng lâm xuống thế gian và học hỏi trở về với cảnh vô cùng sống động; là càng ngày càng mạnh dạn hơn, sáng suốt hơn, du dương hơn, cởi mở hơn.

Nguy cơ biến mất Phật Trời ân ban: lúc nào chúng ta

cũng vui vẻ, đâu có cái nguy cơ mà hăm dọa chúng ta được, đâu có ma quỷ nào hăm dọa cái Chơn Tâm của người đã làm điều phước đức. Cho nên chúng ta không sợ, chúng ta có thể dự bất cứ ở nơi nào.

Nếu chúng ta không tu thì chúng ta cũng không khác gì con ma, vì chúng ta không biết lúc đến cũng như lúc đi, thì không khác gì con ma và lệ thuộc bởi ngoại cảnh. Và nó muốn bắt bớ, muốn hăm hiếp chúng ta lúc nào cũng được; và khi mà chúng ta tự chủ thì chúng ta chỉ ảnh hưởng chúng nó mà thôi. Không nên sợ! Chúng ta chỉ sợ chúng ta lười biếng và che lấp sự sáng suốt sẵn có của chính chúng ta; mà chúng ta cố gắng vun bồi sự sáng suốt để giữ lấy, đó là chìa khóa tiến hóa khai thông tam giới: Thiên lực, Tâm lực và Địa lực sẵn có của chính chúng ta, gieo hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ.

“Quân bình tâm thức tạo an, siêu nhiên tâm đạo tự bàn tự tu”. Đó, thì chúng ta quân bình tâm thức tạo an. Khi mà chúng ta đạt sự quân bình đó thì cái tâm thức của chúng ta mới an; mà siêu nhiên tâm đạo tự bàn tự tu: chúng ta trở về với điển giới kê bằng siêu nhiên, lúc đó tâm đạo của chúng ta tự bàn tự tu.

“Chẳng còn động loạn khờ ngu, huyền vi tâm thức trùng tu Thiên Đàng”: không còn động loạn khờ ngu nữa. Sự động loạn là sự đem lại sự tối tăm cho chính mình, mà chúng ta đã trì niệm, thường niệm, vô biệt niệm nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật đó là đem lại tâm thức rõ rệt cho chúng ta; cái thức hòa đồng cả Càn Khôn Vũ Trụ, không còn cái cảnh khờ ngu.

Huyền vi tâm thức mà trùng tu Thiên Đàng: cái khoa học huyền bí ở bên trong của chúng ta, cái sự mắt phàm không thấy được mà chúng ta thấy được. Trùng

tu Thiên Đàng: chúng ta thấy rõ con đường trở về với con đường sáng suốt đời đời bất diệt ở bên trên. Cho nên càng ngày chúng ta càng mở, tâm thức chúng ta càng khai và lượng tâm chúng ta càng nới rộng. Chúng ta mới nhận xét Đấng Từ Bi đã thành đạo và Ngài đang ở trong ổn định Niết Bàn. Nếu mà chúng ta không trở về với sự ổn định sẵn có của chính chúng ta làm sao chúng ta rõ Niết Bàn?

Chúng ta đọc Kinh và thuyết Niết Bàn, nói Niết Bàn; nói chân lý, phê phán chân lý, tìm hiểu chơn lý; truy tầm lý lịch người này người kia người nọ mà sự quân bình của chúng ta chúng ta lại bỏ quên và không chịu truy tầm thì chùng nào chúng ta mới thành đạo? Chùng nào chúng ta mới hiểu được nguyên lai bản tánh sẵn có của chính chúng ta?

Cho nên chúng ta sẽ đau khổ vô cùng trong giờ phút

lâm chung vì không biết đến và không biết đi; vì chúng ta đã cống cao ngạo mạn nói rằng: ta tự vệ, ta sáng suốt, ta kinh nghiệm, ta giàu có, ta đủ thứ! Nhưng mà rốt cuộc xác thân này không được triển hạn, không có quyền triển hạn. Nhưng mà có quyền sửa tâm, mà không sử dụng quyền đó để đi tới sự hòa đồng tâm thức, để giải tỏa những sự phiền muộn tối tăm của chính mình, lại muốn đem sự tối tăm của chính mình chặn đứng bước tiến của người khác, đó là một tội và cộng thêm một tội!

Chúng ta đã biết rõ chúng ta là một tội hồn tại thế chưa hoàn tất, đang bị giam hãm trong cái Tiểu Thiên Địa eo hẹp này, rồi tạo thêm tội, các bạn nghĩ sao? Cái bài toán cộng các bạn phải làm, lúc đó các bạn lại cộng thêm tội thì bị trược; càng ngày càng trược, bị hút, bị sa đọa, bị hạ tầng công tác, bị khổ thêm, bị dồn dập tâm thức! Phản động lực đó

vô cùng thì chúng ta càng ngày càng yếu chứ không phải càng ngày càng mạnh. Thẻ xác này các bạn có phương tiện, cũng như chiếc xe hơi khi các bạn mới mua thì nó sử dụng tốt thiệt, nhưng mà các bạn có sự thông minh, nói rằng: tôi biết sử dụng, tôi biết lái xe, tôi cẩn thận hơn người khác; nhưng mà hao mòn nó phải hao mòn, rồi hoại diệt nó phải hoại diệt, đó là định luật.

Các bạn có cách nào giữ cái xác của các bạn đời đời tại thế gian đâu? Nhưng mà các bạn lại kiêu hãnh và lầm than trong con đường các bạn đã và đang đi; và đâm đầu đi xuống mà tưởng lầm là ta đi lên, rồi tưởng lầm ta đã tự bảo vệ! Vì chúng ta, con người “nhân vô lượng cũng như vật vô tri”, cái bàn cái ghế các bạn đụng tay vô, các bạn thấy không? trầy đau đớn! Mà chúng ta đụng với nhau, rồi chúng ta thức tâm trở về, chúng ta giải tỏa sự phiền muộn đó,

phải tâm điên là chơn giác không? tâm điên là giá trị không? tâm điên là vô cùng không? Đó, chúng ta nên vun bồi Thiên lực trên bộ đầu chúng ta để khai triển tới vô cùng thì thoát khỏi sức hút của ngũ hành trong kích động và phản động. Chúng ta mới thấy rằng Chủ Nhân Ông có trách nhiệm nặng, Chủ Nhân Ông phải điều khiển vạn linh và khai triển cái Ngũ Hành quy về kim, mộc, thủy, hỏa, thổ rành mạch. Ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang trong trật tự của tâm linh tiến hóa thì chúng ta mới thấy rõ con đường tu học.

Chính chúng ta đã giáng lâm nhiều kiếp tại thế gian và qua nhiều kiếp, qua mọi trạng thái, ngày nay chúng ta mới có cơ duyên tương ngộ tại thế, để đồng học, đồng hỏi và truyền cảm trong tâm linh sẵn có của chính chúng ta. Đón nhận những điều hay và khai trừ những điều dở thì sự tằm tối và

sự sáng suốt nằm hẳn trong tâm thức của chính chúng ta, và chúng ta chọn một trong hai mà thôi! Nếu chúng ta chọn con đường đi xuống thì chúng ta càng ngày càng đau đớn và nghiệp thân càng ngày càng bành trướng. Hỏi gia cang, vợ con chúng ta có cứu chúng ta được không? Không! Trời Phật có cứu chúng ta được không? Không! Chính chúng ta thức giác. Vì Trời Phật đã cho chúng ta trọn lành một khối: có khối óc, có tay chân, có nội tạng, để khai triển trong thức hòa đồng; mà chúng ta thiếu hòa đồng, tự đắc, thì sự đau khổ đó ai sẽ gánh?

Khi các bạn đã mất hẳn sự sáng suốt, đó là bạn đã gánh. Phần hồn của các bạn đang đau, các bạn tưởng là tâm các bạn đau là thịt, không phải đâu! Không phải trái tim đâu! Chân các bạn đau các bạn tưởng là xương đau, không phải đâu! Đó là hồn các bạn đau! Kết quả ở đâu? vì cái bản chất dâm dục, mê muội, tăm

tội của các bạn! Cho nên, gây nên tuổi già phải bệnh, phải bị lâm vào trong tình trạng vô thuốc chữa; mà còn chưa thức tâm thì Thượng đế sẽ cho các bạn thêm nặng hơn! Chính các bạn là người đã trừng trị và đưa các bạn đi xuống thay vì đi lên.

Cho nên chúng ta người tu học phải hướng thượng và tìm về con đường siêu nhiên sáng suốt, nhiên hậu chúng ta mới thấy rõ ta. Càng thấy ta thì càng thấy tội trạng của chính ta. Chính ta là con người phản đạo bất minh, thiếu dũng chí, không thực hiện nổi lời nguyện của chính chúng ta; rồi đâm ra phê phán và không giữ vị trí sáng suốt của chính mình, thì tạo sự nghèo nàn và đau khổ trong tâm thức mà thôi!

Cho nên ngày hôm nay chúng ta có duyên lành để hạ mình xuống đồng học, đồng tu, Các bạn khắp năm châu cũng vậy, không có một ai không sai lầm. Các

bạn đã có duyên lành đọc Địa Ngục Du Ký rồi các bạn thấy không có gì kêu bằng không phải tội. Cho nên Địa Ngục cũng khuyên chúng sanh, cho khám phá Địa Ngục, đem lại những sự thật của Địa Ngục và để cho chúng sanh thức tâm, để thấy rõ luật Trời trong chu trình tu học, để giữ mình tiến hóa và làm đúng theo lời nguyên của chính chúng ta và thực hành chơn giác, đó mới là đúng.

Ngày nay chùa chiền đã cho chúng ta thấy rõ: có hình, có hữu vi, có sự hiện diện hình tướng của chư Phật và có sự thờ phượng của những người tâm linh đã bị nạn. Hỏi chớ người thế gian không có phần hồn, vậy chớ phụng thờ ai? Và nếu phần hồn đã bị diệt rồi, chúng ta cúng ai? Nếu Đức Phật mất, chúng ta thờ ai? Có phải chuyện hoang đường không? Không! Con người không có ngu dại, tại sao người ta bảo tồn Phật lý, và người ta xây dựng

chùa chiền để làm gì? để thức tâm người tâm linh, để thức tâm kẻ cống cao ngạo mạn không biết chơn lý mà phê phán chơn lý, không biết đạo mà đâm ra phá đạo! Học đạo nữa chừng bỏ đạo và đành phải đi làm con thú ở tương lai, đó là quy định luật Trời. Các bạn thấy con thú hung dữ nhưng mà cũng có con thú hiền. Con thú phải ăn chay, ăn trường chay trong rừng, ăn cây cỏ để mà sống, hưởng sương để mà sống. Đó là những người hành giả tu học phản đạo bị đọa, chúng ta thấy rõ! Cho nên cái chuyện ăn chay không phải đắc đạo, nhưng mà chính tâm và lập hạnh của các bạn, và giữ lấy phần sáng suốt đại nguyện của các bạn mà thực hành tới, thì các bạn mới mong được giải thoát.

Chớ dùng đôi môi lưu loát, mượn những văn ngôn vá víu rồi các bạn làm được việc gì? được cái bản chất, xây dựng được cái bản chất cống cao ngạo mạn, tự kỳ thị lấy mình và khinh

thì người khác! Đó là một tội chính mình đã tạo cho mình và chính ta đã đem lại sự tăm tối cho chính ta, và gây sự bức tức trong tâm thức và không phát triển được. Bệnh càng ngày càng nặng, càng đau đớn, đó là một cơ đồ suy sụp rõ ràng.

Cho nên tâm bệnh là một đại bệnh của nhân gian. Cho nên mọi người phải xóa bỏ tâm bệnh, thức tâm hòa giải trong tâm thức khai triển mới mong ra được cứu rỗi. Chính ta là người cứu ta, chính ta phải cố gắng ăn năn hối cải mới giải tỏa được cái phần trược ô xâm chiếm. Nạn là do phần trược của chúng ta rước vào mà thôi! Nếu chúng ta biết tu, khứ trược lưu thanh thì trược không nhập thân chúng ta. Chúng ta cứ lo cho cái xác thân bành trướng, to lớn như con trâu nhưng mà tâm thức chỉ có chút tọ, các bạn đã thấy cái đó là sự trì trệ của con người. Được đi bằng hai chân mà không hướng thượng, mà không vun bồi tâm linh để tiến hóa

thì người đó là người đau khổ! Giờ phút quyết định sẽ đến với các bạn, rồi các bạn mới hồi tưởng rằng lời nói của tôi là đúng. Chính tôi cũng ở trong cảnh đó và được thoát ra, ngày nay mới nhắc các bạn phải tự tu tự tiến, để đem lại những sự hạnh phúc quân bình trong tâm thức, để tránh cái cảnh tăm tối, liều mạng, cống cao ngạo mạn mà chôn sống chúng ta.

Chúng ta đã thấy rõ Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép màu và sử dụng ngũ hành, đánh khắp Càn Khôn Vũ Trụ nhưng mà thua có một phép “Thanh tịnh và sáng suốt” của đức Phật. Đức Phật đã đạt thành siêu thoát, chủ ngũ hành, không lệ thuộc ngũ hành cho nên có quyền điều khiển ngũ hành; và để cho người sử dụng ngũ hành trong sai lầm thức tâm và ăn năn tìm một tia sáng đó, để tự thoát và trở về với nguyên lai bản tánh, chủ của ngũ hành.

Chúng ta một Tiên Đổng giáng thế, một Tiên Nữ giáng thế, thì chúng ta nhập vô thể xác. Hỏi trước khi chúng ta giáng thế, chúng ta phải là phần sáng suốt không?

Chắc hẳn các bạn biết: tôi lúc chưa vô sông bạc tôi rất sáng suốt tỉnh táo và biết phê bình đánh cách nào ăn thua, nhưng mà ngày nay tôi lâm vào trận rồi tôi mới thấy rằng chính tôi ngu muội! Nếu tôi không bước vào sông bạc tôi là người ăn tiền, và tôi bước vào sông bạc tôi là người thua! Tại ai? tại tôi! Nếu mà tôi không lâm trận và ngự trong xác phàm thì tôi không bị lôi cuốn; mà khi tôi lâm trận vào và tôi giữ phần sáng suốt sẵn có của chính tôi và trở về với sự sáng suốt sẵn có của chính tôi thì tôi không bị lôi cuốn.

Cư trần bất nhiễm trần; nhiều người cư trần nhiễm trần liền, là hưởng thụ. Đó, rồi gây cho thần kinh bất ổn, tâm bất an và bất hòa với gia cang. Đạo đức nói ra,

hành không nổi; phiền vợ phiền con, tâm linh không khai triển. Chỉ giữ cái ta đây lớn như ông voi, chỉ đứng đó thôi chứ chả làm gì được! Cho nên chúng ta phải hiểu, phải hiểu cái thân gồ ghề này là một khám tử đang giam hãm một phần tâm linh nhỏ bé. Cho nên chúng ta phải trở về với Thanh Điền gọn ghẽ, một Tiên Đồng, một Tiên Nữ, để giải thoát cái cảnh trầm mê động loạn này mới mong đạt tới cơ tiến hóa tốt đẹp. Sự thanh cao cởi mở, đời đời khai triển, không bị lệ thuộc nữa.

Cho nên con người tu phải thực hành, trì chí và phải chấp nhận sự nhồi quả của tâm linh, nhiên hậu chúng ta mới trở về cái thanh cảnh của nội thức; chúng ta mới thấy rằng sự gồ ghề dâm ô của chúng ta tràn ngập trong tâm thức và đem lại sự tăm tối mê muội mà thôi! Cho nên các bạn đã thử qua rồi: các bạn đã làm cha, làm mẹ, đã sống trong cái cảnh điêu luyện đó và chính

các bạn cũng có sự tham dâm đó. Các bạn phải nhìn nhận điều này và thức tâm sáng suốt, thì từ trước các bạn cũng trở về thanh và từ thanh các bạn mới nhập. Cho nên con đường tu học không phải nói dóc, không phải nói mãi và không làm; không phải tranh lý luận và không thực hiện trì tâm, thì làm sao thấy được?! Cho nên chúng ta phải thực hiện khai tỏ cái tâm của chúng ta và cái vốn cuối cùng của chúng ta là: Thanh tịnh và sáng suốt.

Cho nên ngày nay chúng ta tu trở về với trật tự, nhiên hậu chúng ta mới thấy rằng sự tăm tối của trước kia. Một năm thôi, năm trước và năm sau các bạn cũng thấy rõ sự tăm tối của chính bạn; và ngày nay các bạn thức giác rồi các bạn bằng lòng trở nên một cậu bé, một Tiên Đồng, một sự nhẫn nhục tràn trề để các bạn hưởng đời đời. Mọi người chúng ta xuống thế gian chỉ để học chữ nhẫn và đã đem lại tình thương và đạo đức,

soi sáng cho mọi tâm linh.

Mọi linh căn tại thế đang bị mờ ám và chúng ta thấy rõ, và chúng ta xây dựng linh căn của chúng ta khai triển, ảnh hưởng tất cả những linh căn khác trong quả địa cầu này đồng tu đồng tiến và trở về với nguồn cội sáng suốt. Đó là chiều hướng quy định, đó là ý Trời đã quy định. Thiên cơ đã xoay chuyển trước mắt các bạn: các bạn bị mưa, bị nắng, bị sự vầy xéo của tình cảnh.

Đó, các bạn đã cán, bị cán trong cái bánh xe và trở nên tốt lành hơn và tốt đẹp hơn. Cho nên các bạn học nhẫn, học hoà, học chịu đựng thì các bạn mới thấy khả năng sáng tạo của các bạn. Cho nên những người chưa hiểu điều này, ban đầu gặp nhau mến cảm, nhưng mà đi sâu vào thì tâm thức tăm tối nó lại phản kháng, đó là luật phản trắc. Vì sự tăm tối luôn luôn phải có sự tự vệ và phản trắc, thì đâm ra gây sự tăm tối cho chính

mình. Cho nên giữa bạn đạo và bạn đạo nên thực hiện tha thứ, thương yêu, xây dựng, cởi mở, học hỏi thì chúng ta mới đóng góp được tình thương và đạo đức.

Chúng ta biết ta và yêu ta, khai mở vạn linh trong ta thì chúng ta mới được tràn ngập tình thương và đạo đức trong tâm thức chúng ta. Chúng ta mới thấy Đấng Tạo Hóa đã yêu thương chúng ta vô cùng. Cha lành chúng ta yêu thương chúng ta vô cùng, xây dựng cho chúng ta từ li từ tí, mền cảm truyền cảm 24/24 để chờ đợi sự thức tâm của chúng ta, hòa tan với Ngài mà thôi. Nhưng mà mấy ai hiểu được cái con đường?!

Tự đắc, khinh thị Đấng Tạo Hóa, đã nhờ Ngài để mà sống nhưng mà chửi Ngài và phản kháng Ngài! Nhờ bạn chúng ta mới tu, chúng ta mới hiểu, chúng ta mới sáng suốt, lại trở lại phản bạn! Nhờ đạo chúng ta mới thấy ta, mà không sử dụng

đạo tâm là chính chúng ta là người phản ta. Bên ngoài là phản đạo, bên trong là phản mình, làm sao chúng ta sáng suốt? Cái bản chất đê hèn đó làm sao chúng ta sử dụng trong thời đại văn minh này? Không nên sử dụng các bạn ơi, bỏ nó đi! Các bạn phải hy sinh tánh hư tật xấu, các bạn mới xây dựng được phần sáng suốt sẵn có của các bạn. Tu bổ, sửa chữa sự khiếm khuyết sẵn có của các bạn.

Chính các bạn đã tạo ra hư, các bạn đã sử dụng quá nhiều trong chỗ không cần thiết, cho nên làm cho tâm thức các bạn rối loạn: ra la Trời mà Trời chẳng giúp, chửi họ thì họ chẳng thương, đó là cảnh đời! Cảnh đạo nghiêm trang của các bạn không phải như vậy, nhưng mà các bạn đã sử dụng trong nguyên lý độc tài mà tạo ra nghiêm trang, đó là sự tằm tối! Mọi người sẽ lần lượt xa các bạn, từ bỏ các bạn thì các bạn mới thấy rằng bơ vơ trong giờ phút

lâm chung! Lúc đó các bạn thấy rằng tình thương giả tạo của các bạn là một khám tù và đã giam hãm phần hồn các bạn mà thôi! Các bạn không tự cứu thì chẳng ai cứu các bạn, các bạn phải hiểu điều đó.

Ngày hôm nay chúng ta tu là chúng ta tự cứu và tự ăn năn sửa chữa sự tăm tối ngu muội sẵn có của chính chúng ta, chứ không ai là người có quyền can thiệp và sửa chữa chúng ta. Cho nên cảnh đời đã giáo dục chúng ta, ta đã tiến từ giai đoạn một. Chúng ta thấy rằng, ôm cái xác gỗ ghè ngu muội thiếu sáng suốt; chấp nhận đi để thấy sự sáng suốt và trở về một tâm linh siêu diệu. Lúc đó các bạn bằng lòng học nhẫn ở thế gian, hòa ái tương thân trong tình thương xây dựng. Tôi học hỏi rất nhiều nơi các bạn, với những bản chất vô minh đã giáo dục chúng tôi, chúng tôi nguyện không tái phạm những đường lối mà các bạn đã cống hiến. Nhưng chúng tôi nhờ các

bạn tìm phần sáng suốt, thì phần sáng suốt này chúng tôi phải đóng góp cho các bạn. Dù các bạn ngày nay không nghe, không hiểu nhưng mà một ngày nào đó các bạn nằm trên giường bệnh rồi các bạn mới thức tâm. Đây là hành giả thực hành mới có kết quả, mới nhắn nhủ cho chúng ta đôi lời để chúng ta tự tu, tự thức. Cho nên bạn đạo khắp năm châu nên sớm thức giấc trở về với chánh giác, chính ta phải hiểu ta nhiều hơn, ta phải cố gắng tìm ra ta trong thanh tịnh và sáng suốt.

Cho nên chúng ta đã có một cái phương pháp tu Thiền, cả thế giới đã phát hiện nhiều pháp tu Thiền, nhiều môn phái khác nhau cũng đem lại sự ổn định cho tâm linh. Cho nên chúng ta thấy cái pháp nào thích hợp thì chúng ta có thể nghiên cứu, khai triển, khứ trước lưu thanh, tự chủ khai triển đến vô cùng. Không phải ôm lấy một pháp mà thành đạo; pháp nào cũng là hay, tùy

duyên độ hành, chứ không phải giúp cho cái bọn có tiền mà ghét cái bọn nghèo, không phải vậy! Tỷ phú đi nữa cũng hít vô thở ra, cũng như cái thằng ăn xin ở ngoài đường; cọng cỏ cũng hít vô và thở ra mới có sự sống hiện tại. Đừng có xưng ta, cống cao ngạo mạn; đừng xưng ta là học giỏi, ta là tiền tài, ta là địa vị cao, rồi chê những người tu học mà tạo lấy sự tăm tối của chính mình. Quên sự công bằng của Thượng Đế đã ân ban, Đấng Tạo Hóa đã ân ban, là một điều đau khổ vô cùng! Cho nên khí lực của các bạn đã mất, tâm lực của các bạn ngày càng suy yếu, địa lực sẽ thu hút các bạn.

Hỏi các bạn đi đâu? Từ sự quyết định cuối cùng của các bạn là chỉ đi Địa Phủ mà thôi, chứ không có ông Tiên ông Phật nào giúp các bạn được hết! Nếu giúp được chúng ta thì Ngài đã đưa các bạn lên Niết Bàn rồi! Ngài đã đưa chúng ta tới Thiên Đàng rồi, cần gì chúng ta phải tu học, phải hành pháp để làm gì! Chúng

ta hành pháp để thấy tội của chúng ta, và thấy sự tằm tối của chúng ta, và giải tỏa sự tằm tối của chính chúng ta; và thấy sự trì trệ của chúng ta, và vun bồi dũng chí sẵn có của chúng ta để tiến tới mà thôi, chứ chẳng ai giúp chúng ta bằng chúng ta tự giúp.

Cho nên các bạn thấy rõ rằng sự gánh vác đương nhiên chủ nhân ông phải chịu trách nhiệm, chủ nhân ông phải gánh vác, chủ nhân ông phải thực hành mới đạt pháp; còn nếu chủ nhân ông không thực hành thì không bao giờ đạt pháp. Rồi cứ bày biểu vạn linh ở dưới chửi la thiên hạ, gây cản với thiên hạ, đó là tà đạo đó bạn ơi! đó là bàng môn đó bạn ơi! Cho nên bạn đừng có thấy rằng lời nói sử dụng của các bạn khinh thị một người khác đó là chơn đâu, không! Chính bạn là tà!

Cho nên khi chúng ta biết kính yêu, và chúng ta hòa tan với mọi trạng thái, chúng ta mới thấy rằng hạt cát

cũng đang giáo dục chúng ta, con kiến đang bò dưới đất nó có dũng chí hơn chúng ta, chúng ta phải học.

Cọng cỏ đang phấn đấu trong chu trình tiến hóa của chính nó cũng đang giáo dục. Cái cây sừng sờ, đang than ván với chúng ta và trong lúc chúng ta khen tặng đây là cây đẹp, lá xanh, nhưng mà cái khổ của nó các bạn đâu thấu hiểu được! Tại sao các bạn không thấu hiểu được? vì các bạn không có thanh tịnh, các bạn không thấy cái cơ duyên học hỏi của chính chúng nó phải chịu đựng. Mà cái cảnh đó chúng ta đã qua rồi, ngày nay chúng ta mới hội tụ. Làm chủ được vạn linh trong cái Tiểu Thiên Địa này thì chúng ta vinh hạnh vô cùng và sự gánh vác của chúng ta phải nặng nhọc hơn chúng nó, cho nên chúng ta phải trở về với tâm thức sẵn có.

Chúng ta đã làm cha, làm mẹ, đã gánh vác qua một giai

đoạn rồi; bây giờ không chịu gánh vác vận linh trong Tiểu Thiên Địa này, rồi ai chui vô đó gánh vác cho các bạn? Đã học ở trường đời, tại sao không sử dụng cái nguyên lý của trường đời và trở về với trường đạo sẵn có của chính chúng ta? Ai tạo sự khổ cho chính chúng ta? phải ta không? phải sự sai lầm của chính mình không? Càng ngày càng lớn tuổi rồi chúng ta mới thấy được sự sai trái, sự trì trệ, sự lo âu bất chánh và thực hiện những điều bất cần thiết.

Ngày nay tôi mới suy đồi, tôi mới lụn bại, tôi mang một căn bệnh nan y; chớ không phải là các bạn tưởng là khoa học có thể cứu các bạn đâu, không đâu! Không cứu được một phần nào! Nhưng mà chính bạn là người cứu tâm bệnh của các bạn. Muốn được siêu thoát phải cứu tâm bệnh, mà chỉ Thượng Đế mới là y sĩ trọn vẹn. Nếu chúng ta hướng thượng tưởng đến Ngài, sẽ may mắn có rất nhiều và

chúng ta sẽ được học hỏi; và chúng ta sẽ được học
nhãn, học hòa trong cơn thử thách hiện tại, để sửa
chữa cái tâm bệnh của chúng ta. Y sĩ thứ nhất là chính
ta cứu ta; y sĩ toàn diện là Thượng Đế ân ban cho
chúng ta phần sáng suốt, để tiến tới giải thoát, cứu rỗi
phần hồn.

Những điều ngày hôm nay tôi nói với các bạn,
bàn bạc trong tâm thức đều là thực chất.
Chính tôi ở trong đó, tôi ở trong tình cảnh
đó, tôi ở trong bản chất đó và tôi đã thoát ly nó, và tôi
nhờ nó ngày nay tôi mới hiểu đạo. Vậy các bạn nhân
cơ hội này để nhờ nó, để hiểu đạo và tương lai các
bạn phải trở lại cứu những phần tăm tối đó. Chớ đừng
có kỳ thị nó, đừng cho nó là ngu hơn chúng ta; chính
chúng ta mới thật sự là ngu hơn nó! Chúng ta bằng
lòng, chấp nhận. Chấp nhận cái cảnh ngu, học nhãn
học hòa, chúng ta nhỏ nhất để học mãi mãi và tiến hóa

mãi mãi; thay vì chúng ta to lớn, sừng sờ giữa rừng thông để làm gì? Không có khai triển được! Thân như con trâu mà có roi đánh mới biết đi!

Đó, các bạn thấy, hai chân không biết tiến triển thì trở lại bốn chân, bốn chân không biết khai thông trở lên loài người, thành con thú bò lết mà thôi! Nó cũng có tâm linh nó cũng biết sự ấm no, sự đói no, nó cũng biết đi tới và cũng biết thực lùi, hỏi có khác gì chúng ta không? Cái phần xảo trá của nó đã mất và nó trở về với đại nguyện: chỉ thực hiện, chỉ chờ ngày hy sinh cả thân xác để mong được tiến hóa trở nên loài người. Cho nên chúng ta phải lập hạnh hy sinh, phải bỏ cái tánh hư tật xấu, bỏ cái tánh ghen ghét nhỏ mọn tăm tối trì trệ, mới trở về với cái phần sáng suốt sẵn có của chính chúng ta.

Cho nên chúng ta, tại sao chúng ta quý yêu Đức Phật?

Ngài học từ bi và thực hiện từ bi; còn chúng ta chưa học từ bi và không chịu học từ bi, làm sao chúng ta xưng danh là một đại nhân tại thế?! Rồi đây tôi có tiền là đủ rồi, có quyền thế là đủ rồi, chưa có đủ đâu các bạn ơi! Các bạn có quyền thế bằng Thích Ca không? không bằng một góc, không sánh bằng một góc của Thích Ca! Nhưng mà Ngài đã trọn quyền chánh trị nhưng phải bỏ, lời nói Người một câu là biết bao nhiêu người phải nghe; nhưng mà phải cầm cái mồm để tu học! Hỏi chứ chúng ta giỏi ở chỗ nào? hay ở chỗ nào mà dám phê phán người? Rồi kỳ thi người khác, hỏi chớ các bạn đã kỳ thi người khác được chưa?

Chính các bạn đã kỳ thi các bạn, các bạn đã tâm tới! Những kế hoạch các bạn đã viết ra, đã nêu ra và đã xây dựng để làm chuyện này chuyện kia chuyện nọ đều là hư ảo và không thành đạt ở tương lai; tôi dám đảm bảo cho các bạn bao nhiêu

đó! Cho nên chúng ta phải trở về với đức Thích.

Đức Thích Ca biết bao nhiêu kế hoạch trong bàn, trong dinh thự của Ngài, nhưng mà Ngài cũng phải từ bỏ ra đi, không cứu được! Không cứu được Ngài và chẳng cứu được dân, cho nên Ngài phải lo tu học để tiến hóa. Cho nên hành trình tiến hóa của chúng ta, mọi người phải bị sự kích động và phản động; và cái phản trắc nó lôi cuốn các bạn và làm cho các bạn càng ngày. Vì thế cho nên tôi nhắc các bạn nên trở về với chánh giác tu học mới khai triển được.

Tâm linh chúng ta là vô cùng! Tâm linh chúng ta là cởi mở và sống động. Tâm linh chúng ta lúc nào cũng hòa đồng. Chúng ta có tình cảm, càng xây dựng tình cảm chúng ta tiến hóa, hòa ái tương thân, chúng ta lại càng mến yêu Đấng Cha Trời, thấy rõ Ngài đã vì ta, ở

trong ta và bàn bạc với chúng ta dù đi tới đâu.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay, đồng chung tham thiền trong giây phút thiêng liêng này./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên